

חת בלתי מקוצצת עולה 9—15 דולר הטונה. במצב מחירים זה ישתלם הדבר לאיכרים רבים לעבור לייצור טבליות ורקיקים במקום הם בצד יד שירכשו לעצמם.

באשר לעתיד נראות שלוש אפשרויות עיקריות להתפשטותו הנרחבת של השימוש בטבליות ורקיקים, ואלו הן: (1) ייצור טבליות על ידי מפעלים מקומיים קבועים או על ידי יחידות ניידות. (2) התפתחות משקים וחוות גדולים ביותר, בהם מצדיק ההיקף את ההוצאות הגדולות הכרוכות במעבר לשיטת ייצור המספוא הטבליתי. (3) באזורים שהתמחו בייצור מספוא גס (שחת) למטרות ייצוא לאזורים אחרים; במקרים אלה יתקנו רקיקים מן השחת בטרם תישלח למרחקים ועל ידי כך יצמוצמו הוצאות המשלוח ואף תסופק הדרישה הגוברת והולכת למספוא טבליתי.

חלומם של כל אנשי המקצוע בשטח זה, ואשר התגשמותו תפתור בעיות רבות, הוא — מכרנה ניידת לייצור רקיקים וטבליות אשר תנוע בשדה השחת ותפלוט 4—8 טונות של רקיקי שחת בשעה. יצרני המכונות החקלאיות יושבים עתה על מדוכה זו ומתאמצים לפתרה. משערים כי תוך 3—5 שנים אמנם תוצא לשוק מכונה כזו. (פארמרס דייג'סט, אוקטובר 1959)

אנשי המקנה הכירו עד מהרה בכל היתרונות הצפויים בהזנה על ידי טבליות, והשימוש במספוא טבליתי הולך ומתפשט במהירות. איכרים וחואים במערב ארצות הברית היו הראשונים אשר עברו לצורת הזנה זו. באותם האזורים, הוצאות ההובלה של השחת מהוות בעייה נכבדה. כמו כן הגדל הממוצע של המשקים שם, עולה במקצת על גדלם הממוצע של המשקים בשאר חלקי ארצות הברית.

מחירה של יחידת מיתקן לייצור טבליות מספוא מהווה עדיין את המכשול העיקרי בפני רכישת ציוד כזה על ידי האיכרים עצמם. יחידה כזו תעלה, בהתאם לגדלה, בין 10,000 ל-30,000 דולר. מובן כי במשקים רבים מצוי כבר כיום חלק מן הציוד הדרוש לריסוק וטחינת המספוא, ועל ידי כך תצומצמנה במידה רבה ההוצאות הכרוכות בהקמת מפעל לייצור טבליות מספוא. מכונות רקיקים הפועלות כיום במערב ארצות הברית עולות בין 35,000 ל-40,000 דולר.

המחיר המקובל הנדרש כיום עבור הכנת טבליות ממספוא מרוסק וטחון הוא 2—3 דולר הטונה. עבור ייצור טבליות מספוא מושלמות ממיני מספוא שלא הותקנו תחילה דורשים 6—10 דולר הטונה. הכנת רקיקי מספוא גס מש-

לאפטוספירוסים — אחד הגורמים העיקריים להפלות

הלאפטוספירוסים נחשבים לאחד הגורמים העיקריים להפלות בבקר, כבשים וחזירים. ד"ר האנסון מאוניברסיטת אילינוי קובע כי הלאפטוספירוסים יכול לתקוף למעשה כמעט את כל סוגי חיות המשק בכל גיל שהוא ובכל עונות השנה.

למרות שהלאפטוספירוסים בבקר הוכרו לראשונה רק בשנת 1936, ידוע כיום כי הוא נפוץ בבקר לא תמיד יכולים אפילו בעלי הבהמות עצמם להבחין בכך שבהמותיהם נגיעות במחלה. יש ובהמות הנראות כבריאות משמשות כמפיצות המחלה, והן תנגענה על ידי שתנן, בהמות אחרות במשק. כמו כן יכולות הן להעביר את המחלה בדרך זו אף לבני אדם.

התוצאה המזיקה ביותר של מחלת הלאפטוספירוסים בבקר ובחזירים היא ההפלה. ד"ר האנסון מציע לקרוא לרופא בכל מקרה של עליית חום הגוף של הבהמות, כשהן מסרבות לאכול, כשמתגלית ירידת תנובה מובהקת, כשהן מפילות, או כשמעורב דם בחלבן או בשתן.

הרופא יבדוק את הבהמות החולות וישלח דוגמאות מדמן לבדיקת מעבדה. במעבדה יקבעו אם אמנם חולות הבהמות בלאפטוספירוסים, או נושאות גורמי מחלה זו בגופן.

לאחר שנעשתה האבחנה יכול הרופא להתחיל בטיפול בבהמות החולות והוא אף יציע שינויים בשיטות הטיפול בעדר. חיטון הבהמות העולות לקבל את המחלה ימנע את התפשטותה בעדר.

(פארמרס דייג'סט, אוג.—ספט. 1959)